

Det er også regeringens ansvar, at vi bortgiver milliarder af skatte kroner til de mange udlændinge her i landet, og hvad med deres privatforbrug? Alene et stop for flere udlændinge og en nedsættelse af udlændingenes horrible sociale ydelser ville bremse forbruget betydeligt. Det koster nemlig mange penge, rigtig mange penge med den førte udlændingepolitik.

Det er også regeringens ansvar, at vi år for år yder mere og mere i ulandsbistand og miljøbistand. Hver eneste milliard belaster vores betalingsbalance, og hvis man stoppede ulandsbistanden, f.eks. bare en enkelt måned, så ville betalingsbalancen få det bedre. Ulandsbistanden koster mange penge, rigtig mange penge.

Der er derfor intet belæg for at kaste skylden på befolkningen, tværtimod.

Men hvis nu regeringen havde annonceret et traditionelt socialdemokratisk udspil med skatteforhøjelser, ja, så var der nok mange danskere, der ville have rejst sig i vrede, og det ville have påvirket både kommunevalget og et kommende folketingsvalg. Derfor opfandt regeringen i stedet for et skyldscenario: Befolkningen skal starte med at føle skyld, og derefter kan regeringen fjerne skyldfølelsen ved at forhøje nogle skatter og afgifter. Det er smart fundet på, men det er nemt at gennemskue.

Hvad er det så, regeringen vil? Ja, den vil lave et indgreb, som begrænser forbruget, som hjælper på betalingsbalancen, og som begrænser de private lån. Men hvad er det, regeringen vil gøre? Den vil indføre en tvangsopsparing på ca. 4 mia. kr. i ATP-fonden, men pengene skal opkræves gradvis måned for måned i 1998, altså næppe noget, der hjælper på de akutte og aktuelle problemer. Regeringen vil forhøje stempelafgiften på tillægslån i fast ejendom. Det betyder jo blot, at folk får forhøjet lånets hovedstol, eller at folk går i banken efter lån eller endda måske henvender sig til Renée Toft Simonsen for at få accept på et lån. Regeringen vil derudover fastholde en stribe forhøjelser af punktafgifter og grønne skatter.

Kigger man lidt på det, ja, så er ATP-tvangsopsparing jo ikke andet end en omgåelse af skattereforen. Da regeringen ikke kan forhøje bruttoskatten i 1998, ja, så kan man i stedet for opkræve 1 pct. ved at lægge pengene i ATP-fonden.

Efter Fremskridtspartiets opfattelse er det et dybt asocialt forslag, som vil vende den tunge ende nedad. Fremskridtspartiet vender sig

imod nye skatter. De belaster befolkningen, og de ødelægger det for familierne. Fremskridtspartiet kræver i stedet for velfærd og tryghed gennem lavere skatter.

Fremskridtspartiet vil gerne være med til at styrke opsparing og trygheden i samfundet. Men det gøres bedst ved, at man præmierer dem, der sparer op, og ikke ved, at man går ud og pisker hele befolkningen. Når regeringen ikke vil anvende den løsning, ja, så er det selvfølgelig, fordi regeringens plan er en helt anden. Regeringens plan er, at der skal nogle flere penge i statskassen.

Derfor er Fremskridtspartiet dybt skuffet over statsministerens åbningstale. Hvor er de konkrete bud til de svage i vores samfund? Hvor er forslagene, der skal indfri regeringens løfter fra sommerens debat? Hvad med løfterne til vores psykisk syge, der fortsat lever et kummerligt liv uden reelle løsninger? Hvor er deres tryghed?

Hvad med løfterne til vores handicappede, der skal have bedre mulighed for at få et job med kortere arbejdstid? Hvor er deres tryghed henne? Eller hvad med løfterne til vores pensionister om, at nu vil hjemmehjælpen blive effektiv? Ældre Sagen har netop udsendt en rapport, som i klartekst dokumenterer, at de ældre har det alt for dårligt. Hvor er deres tryghed henne?

Eller hvad med løfterne til de syge på ventelisterne, som fortsat ikke kan opnå behandling? Hvorfor gennemtrumfer regeringen ikke den behandlingsgaranti, der har været enighed om, over for amterne? Eller endnu bedre tager sygehusene helt fra amterne?

Eller hvad med de virksomheder, der ikke kan få deres ambi retur, og som derfor ikke kan få deres økonomi til at hænge sammen? Hvor er deres tryghed blevet af?

Det er nogle af de spørgsmål, som den almindelige dansker stiller, og hvor statsministerens åbningstale end ikke tager stilling.

Til gengæld er der jo ingen problemer med at finde nye milliarder, når vores såkaldte etniske medborgere brokker sig og kræver fuld valuta ved det danske velfærdsbord.

Den danske pensionist, som har knoklet hele livet for at opbygge Danmark, føler sig svigtet, når hjemmehjælpen bliver skåret ned til en halv time om ugen. Hvis han brokker sig, så får han besked på, at der er mangel på ressourcer i kommunerne. Der er altså ingen tryghed at hente.